

Taylor Jenkins Reid

TEK GERÇEK AŞK LAR

Çeviren
Elif Nihan Akbař

*Bu kitap Acton, Massachusetts hakkında.
O yüzden de dođal olarak Boxborough'dan
Andy Bauch'a ithaf edeceđim.
Bir de Rose, Warren, Sally, Bernie, Niko
ve Kaliforniya Encino'dan Zach'e.*

Kocam aradığında, ailem ve nişanlımla çıktığımız yemeğin sonlarında'yız.

Babamın altmış dördüncü yaş günü. Üzerinde en sevdiği ka-zağı var. İki sene önce ablam Marie'yle birlikte aldığımız avcı yeşili kaşmir kazak. Sanırım biz aldık diye bu kadar seviyor. Peki peki, kaşmir olmasının da etkisi var. Kendimi kandıracak değılim.

Annem tiril tiril beyaz bluzu ve bej pantolonuyla babamın yanında oturmuş, tebessümünü bastırmaya çalışıyor. Her an üzerinde mum olan küçük bir pastanın ortaya çıkıp şarkının başlayabileceğinin farkında. Sürprizler konusunda hep çocuk gibi coşkulu olmuştur zaten.

Annemle babam otuz beş yıldır evliler. Birlikte iki çocuk büyütüp bir de kitapçı dükkânını başarıyla işlettiler. İki sevimli torunları var. Kızlarından biri aile işini devralıyor. Gurur duyacakları çok şey var yani. Babam için kutlu bir doğum günü bu.

Marie annemin diğer yanında oturuyor ve ben en çok da böyle zamanlarda, ikisi yan yana oturup da aynı yöne baktıklarında birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ediyorum. Çikolata rengi saçlar, yeşil gözler, minyon bedenler.

Koca bir kıça mahkûm olan benim.

Neyse ki kıymetini bilmeye başladım. Yani arka tarafın görkemine ithaf edilmiş bir sürü şarkı var sonuçta ve otuzlu yaşlarım bana şimdiye kadar bir şey öğrettiyse o da özür mözür dilemeden kendim olmayı denemeye hazır olduğum.

Adım Emma Blair ve popom var.

Otuz bir yaşındayım, 1.67 boyundayım, sarı saçlarım kısa kesim ama biraz uzadılar. Ela gözlerim, sağ elmacık kemiğimin hemen üzerindeki bir çil kümesi tarafından gölgede bırakılıyor. Babam sık sık Küçükayı'yı seçebildiğini söyleyerek takılır bana.

Geçen hafta nişanlım Sam, bana iki aylık alışveriş masrafından fazlasını bayıldığı yüzüğü verdi. Pembe altından bir yüzüğün üzerinde elmas bir tektaş. İlk nişan yüzüğüm değil ama ilk kez elmas takıyorum. Kendime baktığımda tek görebildiğim o.

Babam üçlü bir garson ekibinin üzerinde mum yanan bir dilim pastayla bize doğru geldiğini görünce, "Of, hayır," diyor. "Yapmayın..."

Sahte bir tevazu değil bu. İnsanlar ona şarkı söylediğinde babam kızarır.

Annem de babamın ne gördüğünü anlamak için arkasına bakıyor. "Ah, Colin," diyor. "Neşelen. Bugün senin doğum günün..."

Garsonlar aniden sola dönerek başka bir masaya yöneliyor. Belli ki bugün doğan tek kişi babam değil. Annem olanları görünce toparlamaya çalışıyor.

"...işte ben de bu yüzden onlara sana pasta getirmemelerini söyledim," diyor.

"Boş versene," diyor babam. "Kendini ele verdin."

Garsonlar o masadaki işlerini bitiriyor ve bir müdür başka bir pastayla dışarı çıkıyor. Şimdi hep birlikte bize doğru ilerliyorlar.

"Masanın altına saklanmak falan istersen," diyor Sam, "onlara burada olmadığını söylerim."

Hemen her şeye sevecenlikle bakan o sıcak kahverengi gözleriyle dostane bir yakışıklılığı var Sam'in, ki bence bu yakışıklı olmanın en iyi biçimi olabilir. Ayrıca komik de. Gerçekten komik. Sam'le çıkmaya başladıktan sonra gülerken oluşan kırışıklıklarımın iyice derinleşmeye başladığını fark ettim. Büyük ihtimalle yaşlanmaya başladığımdan böyle ama daha önce hiç gülmediğim kadar gülmemin de etkisi olduğu hissinden kurtulamıyorum. Bir insanda nezaket ve mizahtan başka ne aranabilir ki? Başka herhangi bir şeyin benim için önemi var mı emin değilim.

Pasta geliyor, hepimiz yüksek sesle şarkıyı söylüyoruz ve babam pancar gibi kızarıyor. Sonra garsonlar uzaklaşıyor ve vanilyalı dondurma eklenmiş kocaman bir çikolatalı pasta dilimiyle baş başa kalıyoruz.

Beş kaşık koymuşlar ama babam ânında hepsini topluyor. “Neden bu kadar çok kaşık bıraktılar bilmem. Bana bir tane yeter,” diyor.

Annem kaşıklardan birini almak için yanına gidiyor.

“Yavaş ol bakalım, Ashley,” diyor babam. “Bütün bu utanca katlandım. Bu pastayı tek başıma yemek hakkım.”

“O iş öyle oluyorsa...” diyor Marie. “Önümüzdeki ay benim doğum günüm için de aynı prosedür uygulansın lütfen. Sonuna kadar değer.”

Marie diyet kolasını yudumladıktan sonra telefonundan saatte bakıyor. Kocasını Mike, yeğenlerimi Sophia ve Ava’yla birlikte evde. Marie’nin onları bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı nadirdir.

“Benim artık kalkmam gerek,” diyor Marie. “Erken ayrıldığım için üzgünüm ama...”

Açıklamasına gerek yok. Annem de babam da onunla kucaklaşmak için ayağa kalkıyor.

O gidince ve babam nihayet hepimizin pastadan yemesine razı olunca annem, “Aptalca gelecek ama bunu özlüyorum. Sırf küçük kızlarıma bir an önce kavuşmaya heyecanlandığım için bir yerlerden erken kalkmayı yani.”

Sırada ne var biliyorum.

Otuz bir yaşındayım ve evlenmek üzereyim. Sırada ne olduğunu tabii ki biliyorum.

“Peki siz ne zaman bir aile kuracağınız üzerine düşündünüz mü hiç?”

Gözlerimi devirmemek için kendimi tutmam gerekiyor. “Anne...”

Sam çoktan gülmeye başlamış. Onun böyle bir lüksü var. Sonuçta annem onun sadece fahri annesi.

“Bu konuyu açıyorum çünkü çocuk sahibi olmak için fazla beklemenin tehlikeleri üzerine her geçen gün yeni araştırmalar yapılıyor,” diye ekliyor annem.

Zaten acele etmem gerektiğini kanıtlayan çalışmalar her za-

man vardır. Öte yandan acele etmemem gerektiğini kanıtlayan çalışmalar da var ve ben, annem *Huffington Post*'ta ne okursa okusun kendimi ne zaman iyi ve hazır hissedersen o zaman çocuk sahibi olmaya karar verdim.

Neyse ki yüzümdeki ifade geri basmasına neden oluyor. "Neyse, boş verin," diyor elini havada sallayarak. "Kendi anne-me benzedim. Unutun gitsin. Bunu yapmayı bırakacağım."

Babam gülererek kolunu annemin omzuna atıyor. "Pekâlâ," diyor. "Şeker komasındayım ve eminim Emma ile Sam'in bizimle oturmak yerine yapabilecekleri çok daha iyi şeyler vardır. Hadi hesabı isteyelim."

On beş dakika sonra dördümüz restoranın dışında arabalarımıza doğru ilerliyoruz.

Benim üzerimde lacivert, uzun kollu ve bacak kısmı kalın bir örgü elbise var. Serin akşam havasından beni korumaya yetecek bir şey. Üzerime yünlü bir palto almadan dışarı çıkacağım son gecelerden biri bu.

Ekim ayının sonları. New England çoktan sonbahara teslim olmuş, mevsimin havası her yeri ele geçirmiş durumda. Yapraklar sarı ve kırmızı, kahverengiye dönüşüp gevrekleşmek üzere-ler. Sam annemlerin evindeki bahçe temizliğine yardım etmek için bir kez uğradı bile. Aralık gelip de sıcaklık birdenbire düştü mü Mike'la ikisi annemlerin karlarını küreyecekler.

Ama şimdilik hava hâlâ biraz ılık, ben de o yüzden elimden geldiğince tadını çıkarıyorum. Los Angeles'ta yaşarken sıcak gecelerin tadını hiç çıkarmazdım. Sonsuza dek sürecek şeylerin tadını çıkarmazsınız. Massachusetts'a geri dönme nedenlerimden biri de bu.

Arabaya doğru hareket ederken cep telefonumun zayıf melodisini duyuyorum. Babamın Sam'in ona birkaç gitar dersi vermesi konusunda takılmasını dinlerken çantamda telefonumu arıyorum. Babamın sinir bozucu bir alışkanlığı var: Sam'in çaldığı tüm enstrümanları öğrenmek istiyor. Sam müzik öğretmeni ya, sanki onun özel müzik öğretmeniymiş gibi davranıyor.

Telefonumu bulmak için çantamı altüst ederek yanıp sönen ve parlayan tek şeyi yakalıyorum. Numarayı tanımıyorum. Alan kodu 808 de pek bir şey uyandırmıyor ama ilgimi çekiyor.

Son zamanlarda 978, 857, 508 ya da 617 gibi Boston ve civarına ait kodlar dışında herhangi birinin beni aramak için sebebi yok.

Ayrıca yaşadığım yerin alan kodu ne olursa olsun evden arandığımı gösteren tek kod 978 olmuştur hep. Sydney’de (61 2) bir yıl geçirmiş ve sırt çantasıyla Lizbon’dan (351 21) Napoli’ye (39 081) aylarca gezmiş olabilirim. Balayımı Mumbai’da (91 22) geçirmiş ve yıllarca Santa Monica, Kaliforniya’da (310) mutlu mesut yaşamış olabilirim. Ama “eve” dönmem gerektiğinde, “ev” hep 978’dir. Zaten ne zamandır da buradayım.

Cevap birden kafamda beliriyor.

808 Hawaii’nin kodu.

“Alo?” diye açıyorum telefonu.

Sam dönüp bana bakıyor ve çok geçmeden annemle babam da aynısını yapıyor.

“Emma?”

Telefonda duyduğum sesi ne zaman olsa, nerede olsa tanırım – yıllar ama yıllar boyunca her gün sabah akşam benimle konuşan ses bu. Bir daha duyacağımı hiç sanmadığım, şu an duyduğuma bile inanmaya hazır olmadığı bir ses.

On yedi yaşımdan beri sevdiğim adam. Helikopteri Pasifik üzerinde bir yerlerde düşünce ve kendisi hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolunca beni dul bırakan adam.

Jesse.

“Emma,” diyor Jesse. “Benim. Hayattayım. Beni duyabiliyor musun? Eve dönüyorum.”

Belki de herkesin hayatını ikiye bölen bir an vardır. Kendi zaman akışınıza dönüp baktığınızda, bir noktada keskin bir çizgi vardır, sizi ve hayatınızı diğerlerinden daha çok değiştiren bir olay.

“Öncesi” ve “sonrası” yaratan bir an.

Belki âşık olduğunuz insanla tanıştığınız ya da hayatınızın tutkusunu anladığınız ya da ilk çocuğunuzu kucağınıza aldığınız andır. Belki muhteşem bir şeydir. Belki trajik bir şey.

Ama o şey gerçekleştiği anda anılarınızı renklendirir, hayatınıza bakış açınızı değiştirir ve yaşadığınız her şey birdenbire bir “önce” ya da “sonra” etiketinin altında yer alıyormuş gibi görünür.

Benim için bu ânın Jesse’in ölümü olduğunu düşünürdüm.

Aşk hikâyemize dair her şey oraya doğru ilerlemiş gibiydi. O andan sonraki her şey de bunun karşılığıydı.

Ama şimdi Jesse’nin aslında ölmediğini öğrendim.

Ve benim ânımın *bu an* olduğundan eminim.

Bugünden *önce* olan her şey farklı geliyor artık ve bundan *sonra* ne olacağına dair hiçbir fikrim yok.

Öncesi

EMMA İLE JESSE

Yahut nasıl aşka düşer ve paramparça olursunuz

Asla erken kalkan biri olmadım. Ama o parlak sabah ışığına duyduğum nefret hiçbir zaman lise yılları boyunca cumartesi günleri saat sekizi on geçeye duyduğum nefret kadar şiddetli olmamıştı.

Babam kurulmuş saat gibi kapımı tıklatır ve bana, "Otobüs yarım saate kalkıyor," derdi. "Otobüs" dediğini kendi Volvo'suydu tabii ve okula falan gitmiyordu. Aile dükkânımıza gidiyordu.

Blair Kitabevi, altmışlı yıllarda babamın amcası tarafından tam da hâlâ bulunduğu yerde kurulmuştu. Acton, Massachusetts'teki Great Road'un kuzey kısmında.

Bu da yasal olarak bir işe girebilecek yaşa geldiğim andan itibaren her nasılsa hafta içi bazı günler okuldan sonra ve her cumartesi insanların alışverişlerini yazarkasaya işlemek zorunda bırakmıştı beni.

Ben cumartesiler için görevlendirilmiştim çünkü Marie pazarları istemişti. Geçen yaz kazandığı parayı biriktirerek hurda, lacivert bir Jeep Cherokee almıştı.

Marie'nin Jeep'ine sadece bir kez, o da aldığı günün gece-si binmişim; keyfi yerinde olduğundan dondurma almak için Kimball Çiftliği'ne giderken beni de davet etmişti. Anne baba-mız için bir kutu çikolatalı dondurma almış ve ılık yaz havasında arabasının kaportasına rahatça oturup kendi dondurmamızı yerken annemlerinkini erimeye bırakmıştık.

Kitabevinden ve annemin patateslerin üzerine sürekli parmesan koymasından yakınmıştık. Marie esrar içtiğini itiraf etmişti. Annemle babama söylemeyeceğime söz vermiştim. Sonra bana hiç öpüşüp öpüşmediğimi sormuştu, ben de cevap yüzümden okunacak diye korkarak başımı çevirip başka tarafa bakmıştım.

"Sorun değil," demişti. "Birçok kişi liseye gelmeden ilk öpü-

cük olayını hallediyor.” Asker yeşili bir şort ve lacivert bir gömlek giymişti, köprücükkemiklerinden aşağı, sutyeninin içine doğru altından iki ince kolye sarkıyordu. Gömleklerini hiçbir zaman sonuna kadar iliklemezdi. Her zaman umduğunuzdan daha aşağıda bir düğme açık kalırdı.

“Evet,” demiştim. “Biliyorum.” Ama onun, “Benim ilk öpücüğüm de liseden önceydi,” demediğini de fark etmiştim. Elbette bu aslında duymayı istediğim şeydi. Başkalarına benzememek değildi beni endişelendiren. *Ona* benzememektir.

Marie naneni çikolatalı dondurmasının kalanını atarken, “İlk senene başladığında işler düzelecek,” dedi. “Güven bana.”

O an, o gece, bana söyleyeceği her şeye inanırdım.

Ama o akşam ablamla ilişkimiz için bir istisnaydı, yalnızca bir arada olan iki insan arasında nadiren görülen bir yakınlık ânydı.

Lisedeki ilk yılım başlayıp da her gün onunla aynı binada olunca, geceleri evin ve gündüzleri de okulun koridorlarında birbirimizin yanından ateşkes yapmış düşmanlar gibi geçip gitmek gibi bir alışkanlık edindik.

Dolayısıyla, dokuzuncu sınıfın baharında, bir cumartesi sabahı saat sekizi on geçe uyanıp da Blair Kitabevi’ndeki vardiyama gitmek zorunda olmadığımı öğrenince yaşadığım şaşkınlığı hayal edebilirsiniz.

“Marie seni yeni bir kot almaya götüreceğim,” dedi annem.

“Bugün mü?” diye sordum doğrulup gözlerimi ovuşturarak. Bir yandan da acaba bu biraz daha uyuyabileceğim anlamına mı geliyor diye merak ediyordum.

“Evet, alışveriş merkezine,” diye ekledi annem. “Beğendiğini al, benden. Tezgâhın üzerine elli dolar bıraktım. Ama daha fazla tutarsa kendin karşılırsın.”

Yeni bir kota ihtiyacım vardı çünkü eskilerinin üzerinde delikler açmışım. Aslında her Noel’de yeni bir pantolon alırdı bana ama ne istediğim konusunda o kadar net, nasıl görünmesi gerektiği konusunda o kadar nevrotiktim ki annem vazgeçmişti.

İki kez alışveriş merkezine gidip bir saat sonra çıkmıştık ve annem rahatsızlığını gizlemek için elinden geleni yapmıştı.

Bu benim için yeni bir tecrübeydi. Annem hep yanı başımda olmak ister, bütün çocukluğuma eşlik etmek için çırpınırdı. Ama sonunda, bir şekilde o kadar sinir bozucu birine dönüşmüştüm ki beni bir başkasına havale etmeye can atıyordu. Hem de bir cumartesi günü.

“Kasada kim duracak?” dedim. Ağzımdan çıktığı an sorduğuma pişman oldum. Birden iyi bir şeyi mahvettim diye gerildim. Sadece, “Peki,” deyip geri çekilmem, onu ürkütmemem gerekiyordu.

“İşe aldığımız yeni çocuk Sam,” dedi annem. “Sorun değil. Ekstra mesaiye ihtiyacı var.”

Sam bizim okulda ikinci sınıftaydı. Aslında birini aramadığımız hâlde bir gün dükkâna dalıp, “Bir başvuru formu doldurabilir miyim?” demişti. Üstelik tüm gençler caddenin aşağısındaki CD dükkânında çalışmak isterken. Annemle babam onu hemen işe almışlardı.

Epey tatlı bir çocuktuktu –uzun boylu, zayıf, yanık tenli ve koyu kahverengi gözlü– ve neşesi hep yerindeydi ama Marie’nin bir keresinde ondan “sevimli” diye bahsettiğini duyunca birden çocuğu sevemez oldum. Ablamın sevdiği herhangi bir şeyi sevmeyi yediremiyordum kendime.

Kabul etmem gerekirse bu düşünce tarzı arkadaş çevremi ciddi ölçüde kısıtlamaya başlamış ve sürdürülemez bir hâl almıştı.

Marie herkesi severdi ve herkes de Marie’yi severdi.

O Altın Çocuk’tu, ailemizin gözdesi olmaya yazgılıydı. Arkadaşım Olive ona arkasından hep “Kitapçılardan Kızı” derdi çünkü ablam, anne babası kitabevi işleten *tipte* bir kıza benziyordu, sanki böyle bir şablon varmış ve Marie de tüm sembollerini onun nişanı misali taşıyormuş gibi.

Yetişkin kitapları okuyor, şiir yazıyor ve film yıldızları yerine kurgusal karakterlere âşık oluyordu ve bu da Olive’le kusmak istememize neden oluyordu.

Marie benim yaşımdayken seçmeli ders olarak yaratıcı yazım dersi almış ve “yazar olmak” istediğine karar vermişti. Buradaki tırnak işaretleri mühim zira ablamın yazdığı tek şey, katilin ana karakterin kardeşi Emily çıktığı dokuz sayfalık bir cinayet hikâyesiydi. Okumuştum ve ben bile çöp olduğunu anlayabiliyordum ama Marie bunu okul gazetesine gönderdi ve oradakiler hikâyeyi o kadar sevdi ki dokuz haftalık bahar dönemi boyunca tefrika hâlinde yayınladılar.

Hem tüm bunları yapıp hem de okuldaki en popüler kızlardan biri olmayı başarabilmesi her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Yeterince güzelseniz, güzel şeyler sizi bulur temsili gibi bir şeydi.

Bu arada bense kütüphanede el altından Edebiyat 1 için ödev verilen tüm kitapların CliffNotes* sayfalarını okuyordum. Odamda annemle babamın bana hediye olarak verdiği bir roman yığını vardı ve kapaklarını açmayı bile reddetmiştim.

Ben müzik kliplerini, NBC'nin perşembeleri yayınlanan Mutlaka İzlenmeli yayın akışını ve Lilith Festivali'nde sahne alan tüm o kadınları izlemeyi seviyordum. Sıkıldığımda annemin eski *Travel+Leisure* sayılarını gözden geçirir, içinden fotoğraflar yırtıp duvarıma yapıştırırdım. Yatağımın yukarısındaki alan Keanu Reeves'in dergi kapağı pozları, Tori Amos albümlerinin kartonetleri ve İtalyan Riviera'sı ile Fransız kırsallarının dergilerden kesilmiş fotoğraflarıyla dolu bir kaleydoskopu andırıyordu.

Ve kimse, tekrarlıyorum, kimse beni popüler bir çocukla karıştırmazdı.

Anneler hep hemşirenin hastanede onlara yanlış çocuk verdiğini söyleyerek takılırlardı ve ben de her seferinde buna gülerdim ama birkaç kez annemle babamın çocukluk resimlerine, sonra da aynada kendime baktığıım, benzerlikleri saydığım ve kendime onların çocuğu olduğumu hatırlattığıım olmuştu.

* CliffNotes uygulaması okunması zorunlu klasikler için hazırlanan, yalnızca metin özeti değil, kitabın can alıcı noktalarını ve çeşitli analizlerini de içeren, öğrencilerin ve öğretmenlerin çokça faydalandığı, günümüzde online versiyonları da bulunan bir başvuru kaynağı. -çn

“Peki, harika,” dedim anneme. Ablamla vakit geçirmekten çok işe gitmek zorunda olmadığım için heyecanlıydım. “Ne zaman çıkıyoruz?”

“Bilmem,” dedi annem. “Marie’yle konuş. Ben dükkâna gidiyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz. Seni seviyorum, tatlım. Güzel bir gün geçir.”

Annem kapımı kapayınca hevesle tekrar yatağa uzandım, fazladan uykunun her dakikasının keyfini çıkarmaya hazırdım.

Saat on biri biraz geçerken Marie odama daldı ve “Hadi, gidiyoruz,” dedi.

Üç mağazaya gittik ve on iki pantolon denedim. Kimi çuval gibiydi, kimi çok dardı, kiminin de beli çok yüksekti.

On ikinci pantolonu denedim ve kabinden çıktığımda Marie’nin bıkkın ve sıkılmış bakışlarıyla karşılaştım.

“Güzel görünüyor işte, al gitsin,” dedi. Onun kıyafetleri tepeden tırmana Abercrombie&Fitch’ti. Milenyumun başlarıydı. Bütün New England tepeden tırnağa Abercrombie&Fitch giyiyordu.

“Popo kısmı garip duruyor,” dedim tamamen hareketsiz durarak.

Marie sanki bir şey beklemiş gibi gözlerini bana dikti.

“Poponun garip durup durmadığını görmem için dönmeyi düşünüyor musun?” dedi sonunda.

Döndüm.

“Altında bez varmış gibi duruyor,” dedi.

“Ben de onu diyorum işte.”

Marie gözlerini devirdi. “Bekle.” Parmağını havada çevirerek kabine geri dönmemi işaret etti. Ben de dediğini yaptım.

Kapının üzerinden soluk, düz kesim bir pantolon attığımda son denediğimi yeni çıkarmıştım.

“Bunu dene,” dedi. “Joelle bunlardan giyiyor ve seninki gibi koca bir kıçı var.”

“Çok sağ ol,” dedim pantolonu kapıdan alırken.

“Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi ve ardından

sanki o artık ilgilenmediği için konuşmamız sona ermiş gibi ayaklarının uzaklaştığını gördüm.

Fermuarı açıp içine girdim. Kalçamın üzerine doğru iyice çekmem ve düğmesi kapansın diye ne var ne yok içime çekmem gerekmişti. Dimdik durdum ve aynada kendime baktım, çeşitli pozlar verdim, arkadan nasıl görüldüğüme bakmak için başımı çevirdim.

Popom günden güne şekilleniyordu, memelerimse hiç gelişmiyor gibiydi. Annemin *Glamour* dergilerini, buna “armut tipi vücut” dendiğini bilecek kadar okumuştum. Karnum dümdüzdü ama kalçalarım genişliyordu. Olive’in aldığı kilolar doğrucu memelerine ve göbeğine giderdi ve acaba o tip bir vücudu mu tercih ederdim diye düşünüyordum. Elma tipi vücut.

Ama dürüst olmam gerekirse asıl istediğim, annemden Marie’ye geçen tipti. Ortalama bir popo, ortalama memeler, kahverengi saçlar, yeşil gözler ve gür kirpikler.

Oysa ben babamın renklerini almıştım –saçlar ne tam sarı ne de tam koyu, gözler kahverengiyle yeşil arası bir şey– ve vücut tipim de tamamen kendime hastı. Bir keresinde anneme kısa, kalın bacaklarımı nereden aldığımı sormuştum da sanki bana söyleyip söyleyebileceği en kötü şey bu değilmiş gibi, “Aslına bakarsan hiç bilmiyorum,” demişti.

Görünüşümde sevdiğim tek bir şey vardı. Çillerim; sağ gözümün altında toplanmış o küçük, koyu benekler. Çocukluğumda annem beni yatırırken parmağıyla noktaları birleştirirdi.

Çillerimi seviyor ve popomdan nefret ediyordum.

Orada, deneme kabiniinde öylece dururken tek istediğim popomu küçük gösterecek bir pantolundu. Ki bu da o işi görüyor gibiydi.

Marie’ye fikrini sormak için kabinden çıktım. Ne yazık ki hiç bir yerde yoktu.

Bu kararı benim adıma verecek kimse olmadığını fark ederek tekrar kabine girdim.

Aynada kendime bir kez daha baktım.

Pantolonu sevmiş olabilirdim.

Etikete baktım. Otuz beş dolar.

Vergiyi katınca bile yemek alanında teriyaki soslu tavuk alacak para kalıyordu.

Pantolonu çıkardım, kasaya ilerledim ve annemin verdiği parayı uzattım. Karşılığında içinde nefret etmediğim bir pantolon bulunan bir torbayla ödüllendirildim.

Marie hâlâ ortada yoktu.

Mağazaya bakındım. Belki dudak nemeleştiricisi ya da duş jeli falan alıyordur diye Body Shop'a baktım. Otuz dakika sonra onu Claire's'te küpe alırken buldum.

"Her yerde seni aradım," dedim.

"Pardon, takılara bakıyordum." Marie para üstünü aldı, dik-katlice cüzdanına koydu, ardından içinde kulaklarını yeşile çalan bir griye boyayacağından emin olduğum sahte altından bir şeyler olduğu belli olan küçük, beyaz naylon poşeti aldı.

Marie özgüvenle mağazadan çıkıp park ettiğimiz girişe doğru ilerlerken peşinden gittim.

"Bir saniye," dedim olduğum yerde durarak. "yemek alanına gitmek istiyorum."

Marie bana döndü. Saatine baktı. "Kusura bakma, yapamam. Geç kalacağız."

"Nereye?"

"Yüzme yarışına," dedi.

"Yüzme yarışını mı?" diye sordum. "Kimse bana yüzme yarışından falan bahsetmedi."

Marie yanıt vermedi çünkü vermek zorunda değildi. Çoktan arabaya doğru peşine düşmüştüm, nereye gitmemi söylerse gitmeye, ne yapmamı söylerse yapmaya hazırdım.

Arabaya binene kadar beni bilgilendirmeye tenezzül etmedi. "Graham bu sene yüzme takımının kaptanı," dedi.

Ah, tabii ya.

Graham Hughes. Girdiği her takımın kaptanı. Yıllıkta "en

iyi gülümseme”nin önde gelen ismi. Tam da Actonlu Azize Marie’nin çıkacağı türden bir insan.

“Şahane,” dedim. Belli ki geleceğimde sadece oturup elli metre serbest stil yüzme izlemek değil, yarıştan sonra kendisi Graham’ın arabasında onunla oynasırken Marie’nin arabasında beklemek de vardı.

“Hiç değilse yol üzerinde arabaya servis bir yere falan giremez miyiz?” diye sordum mağlup bir kabullenişle.

“İyi olur,” dedi.

Sonra da özgüvenimi elimden geldiğince toplayıp, “Sen ödüyorsun,” dedim.

Marie döndü ve bana güldü. “On dört yaşındasın. Kendi yemeğini alamıyor musun?”

En kendimden emin olduğum anlarda bile bana kendimi aptal gibi hissettirmek konusunda muazzam bir kabiliyeti vardı.

Burger King’de durduk ve Marie’nin arabasının ön koltuğunda Whooper Jr. yedim, ellerime ketçap ve hardal bulaştırdım, peçete almak için park edene kadar beklemek zorunda kaldım.

Marie havada klor kokusunu duyar duymaz beni şutladı. Ben de tribünlere oturup eğlenmek için elimden geleni yaptım.

Kapalı havuz benim yaşımda, fiziksel olarak fit ve neredeyse hiç giyinmemiş oğlanlarla doluydu. Nereye bakacağımı bilmiyordum.

Graham depar taşında doğrulunca ve düdük çalınca onun gökyüzünde uçan bir kuş rahatlığıyla suya dalışını izledim. Suyı girdiği andan itibaren yarışı onun kazanacağı belliydi.

Marie’nin uzak köşede hoplayıp zıpladığını, onun kazanmasını istediğini, bütün kalbiyle ona inandığını gördüm. Graham birinciliği kazanınca kalktım, etrafta dolaştım, tribünlerin diğer tarafına geçip bir otomat aramak için spor salonuna doğru ilerledim.

Elli sent fakirleşmiş ve bir paket Doritos sahibi olarak geri döndüğümde kalabalığın ön taraflarında ailesiyle birlikte oturan Olive’i gördüm.

Geçen yaz bir gün, okul başlamadan hemen önce Olive'le ikimiz onların bodrumunda takılırken bana eşcinsel olabileceğini düşündüğünü söylemişti.

Emin değilim demişti. Kendini tam mânâsıyla hetero hissetmiyordu. Erkeklerden hoşlanıyordu ama kadınlardan da hoşlanıyor olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Bilen tek kişi olduğuma emindim. Ayrıca ailesinin şüphelenmeye başladığından da emindim. Ama beni ilgilendirmezdi. Benim tek işim onun arkadaşı olmaktı.

Ben de arkadaşlar ne yaparsa öyle şeyler yaptım, orada oturup onunla saatlerce müzik klipleri izledim, Olive gözlerini dikip onu izleyebilsin diye Natalie Imbruglia'nın "Torn" videosunun yayınlanmasını bekledim. Gerçi benim de en sevdiğim şarkı olduğundan ve saçlarımı Natalie Imbruglia'nunkiler gibi kestirmek istediğimden tam anlamıyla bir fedakârlık sayılmazdı.

Ayrıca Olive, Jack ve Rose'un seks sahnesini Leonardo DiCaprio'ya ilgi duyduğu için mi yoksa Kate Winslet'a ilgi duyduğu için mi sevdiğini anlayabilsin diye birkaç haftada bir *Titanik*'i tekrar izleme konusundaki hevesim de tam olarak fedakârlık sayılmazdı.

O gün havuzda görüş alanına girmemle birlikte, "Selam!" diye seslendi.

"Selam!" dedim ben de. Olive beyaz bir atletin üzerine düğmeleri iliklenmemiş açık mavi bir Oxford gömlek giymişti. Kömür karası uzun saçları dümdüz omuzlarına uzanıyordu. Adı Olive Berman olunca onun yarı Yahudi yarı Koreli olduğunu anlamamış olabilirsiniz ama o annesinin ailesinin Güney Kore'den gelmesinden de, bat mitzvah töreninin ihtişamından da eşit derecede gurur duyardı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu bana.

"Marie beni sürükledi, sonra da ekti."

"Ah," dedi Olive başıyla onaylayarak. "Tam da Kitapçıların Kızlık hareket. Graham'ı izlemeye mi gelmiş?" Olive, Graham'ın

ismini söylerken yüzünü buruşturdu ve ben, onun da Graham'ı gülünç bulmasına sevindim.

"Evet," dedim. "Ama... Bir saniye, sen neden buradasın?"

Olive'in abisi geçen sene mezun olana kadar yüzme takımındaydı. Olive de denemiş ama kızlar takımına girememişti.

"Kuzenim Eli, Sudbury adına yarışıyor."

Olive'in annesi başını çevirip bana baktı. "Merhaba Emma. Otursana." Ben Olive'in yanına oturunca Bayan Berman da dikkatini tekrar havuza verdi.

Eli üçüncü oldu ve Bayan Berman refleks olarak ellerini hayal kırıklığıyla yumruk hâline getirdi ve ardından başını iki yana salladı. Dönüp Olive'le bana baktı.

"Ben Eli'ı teselli etmeye gidiyorum. Sonra da eve dönebiliriz, Olive," dedi.

Eve dönerken ben de onlara katılabilir miyim diye sormak istedim. Olive bizden beş dakikalık mesefede yaşıyordu. Benim evim onlarınkiyle otoyol çıkışının hemen arasında gibi bir şeydi. Ama insanlardan bir şeyler isteme konusunda sıkıntılarım vardı. Lafı dolandırmak daha kolayıma geliyordu.

"Ben de gidip Marie'ye bakayım," dedim. "Biz de gidebilir miyiz diye bir sorayım."

"Biz seni götürürüz," dedi Olive. "Değil mi, anne?"

"Elbette," dedi Bayan Berman ayağa kalkıp kalabalık tribünlerin arasından sıkışarak ilerlemeye çalışırken. "Eli'a hoşça kal demek ister misiniz? Yoksa arabada mı buluşalım?"

"Araba," dedi Olive. "Eli'a benden selam söyle ama."

Olive elini doğruca Doritos paketime daldırdı ve kendine birkaç cips aldı.

"Tamam," dedi annesi duyamayacak kadar uzaklaşınca. "Havuzun diğer tarafındaki kızını gördün mü? Hani şu kırmızı mayolu adamla konuşan?"

"Ha?"

"Atkuyruklu olan kız. Eli'ın takımından biriyle konuşuyor. Cidden onun dünyadaki en ateşli kız olabileceğini düşünüyö-

rum. Yani gelmiş geçmiş. Hani ezelden beri yaşamış tüm kızlar içinde.”

Havuzu doğru bakarak atkuyruklu bir kız aradım. Bulamadım. “Nerede?” diye sordum.

“Tamam, şu an depar taşının orada duruyor,” dedi Olive eliyle göstererek. “Tam orada. Jesse Lerner’in yanında.”

“Kim?” dedim bir yandan da Olive’in depar taşının orayı işaret eden parmağını takip ederek. Ve gerçekten de atkuyruklu, güzel bir kız gördüm. Ama umursamadım.

Çünkü aynı anda kızın hemen yanındaki uzun, zayıf, kaslı çocuğu da görmüştüm.

Gözleri çukur, yüzü kemikli, dudakları dolgundu. Kısa, açık kahve saçları bonesini başından çekerek çıkardığı için yarı keçeleşmiş, yarı yatmıştı. Mayosundan bizim okula gittiğini anlayabiliyordum.

“Gördün mü?” diye sordu Olive.

“Evet,” dedim. “Evet, güzelmiş. Peki kızın konuştuğu çocuk... Adı ne demiştin?”

“Kim?” diye sordu Olive. “Jesse Lerner mı?”

“Evet. Jesse Lerner kim?”

“Jesse Lerner’ı nasıl tanımazsın?”

Dönüp Olive’e baktım. “Ne bileyim. Tanımıyorum işte. Kim ki o?”

“Hughes’un bir alt sokağında yaşıyor.”

Tekrar Jesse’ye döndüm, yerden bir yüzücü gözlüğünü alışını izledim. “Bizim dönemde mi?”

“Evet.”

Olive bir şeyler anlatmaya devam etti ama ben çoktan onu sessize almıştım. Onu dinlemek yerine Jesse’nin takımın geri kalanıyla birlikte soyunma odasına dönüşünü izliyordum. Graham onun hemen yanındaydı, bir elini kısacık bir an Jesse’nin omzuna koyduktan sonra ağır ilerleyen sırada onun önüne geçti. Gözlerimi Jesse’nin hareketlerinden, bir ayağını diğerinin önüne atarken sergilediği özgüvenden alamıyordum. Diğer yüzücüle-

rin hepsinden daha gençti –A takımında bir birinci sınıf– ama yine de daracık bir mayoyla herkesin karşısında dururken kendini evinde hissediyormuş gibi görünüyordu.

“Emma,” dedi Olive. “Öküz gibi bakıyorsun.”

Tam o sırada Jesse başını çok hafifçe çevirdi ve kısacık, nefes kesen bir an için bakışları dosdoğru bana döndü. İçgüdüsel olarak bakışlarımı kaçırdım.

“Ne dedin?” diye sordum Olive’e, sohbetin onunla ilgili kısmıyla ilgileniyormuşum gibi yapmaya çalışarak.

“Ona öküz gibi baktığını söyledim.”

“Hayır, bakmadım,” dedim.

O sırada Bayan Berman tribünlerin etrafından dolanarak yanımıza geldi. “Beni arabada bekleyeceksiniz sanıyordum,” dedi.

“Pardon!” dedi Olive hemen ayağa fırlayarak. “Hemen geliyoruz.”

“Affedersiniz, Bayan Berman,” dedim ben de ve ikisinin peşinden tribünlerin arkasına, oradan da kapıya doğru ilerledim.

Kapıdan çıkmadan önce Jesse’yi son bir kez görmek için duraksadım. Bir anlığına gülümsediğini gördüm. Kocaman ve aydınlık bir gülümsemeydi, dişlerini gösteren ve içten. Bütün yüzü aydınlanmıştı.

O gülüşün bana yöneltilmesinin, öyle bir gülüşün sebebi olabilmenin ne muhteşem bir his olabileceğini düşündüm ve Jesse Lerner’a karşı hissettiğim bu yeni hoşlantı aniden devasa, şişmiş bir balona dönüştü; öyle güçlüydü ki ona tutunsak ikimizi de gökyüzüne dek taşıyabilirdi.

O hafta neredeyse her gün okul koridorlarında Jesse'yi gördüm. Kim olduğunu öğrenmiştim ya, her yerdeydi sanki.

Öğle yemeğinde bu durumdan bahsettiğimde Olive, "Buna Baader-Meinhof fenomeni diyorlar," dedi. "Geçenlerde abim anlatmıştı. Bir şeyi hiç fark etmiyorsun ama sonra o şeyin ismini öğreniyorsun ve birden her yerde o şey oluyor." Olive bir an durup düşündü. "Oha. Az önce Baader-Meinhof fenomeni için Baader-Meinhof fenomeni yaşadım."

"Sen de her yerde Jesse'yi mi görüyorsun?" diye sordum, olayı tamamen kaçırarak. O günün sabahında İspanyolca dersi çıkışında Jesse'nin yanından geçmiştim. Carolyn Bean'in dolabının orada kızla konuşuyordu. Carolyn Bean, kız futbol takımının kaptanıydı. Sarı saçlarını her gün sportif bir saç bandıyla topuz yapardı. Dudaklarını bir kere bile parlatıcısız görmemişim. Jesse o tür kızlardan hoşlanıyorsa hiç şansım yoktu.

"Normalden fazla gördüğüm yok," dedi Olive. "Ama sürekli etrafta görüyorum. Cebire giriş dersinde aynı sınıftayız."

"Arkadaş mısınız?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi Olive. "Ama tatlı bir çocuk. Bence görünce selam vermelisin."

"Çılgınlık bu. Ona öylece selam veremem."

"Tabii ki verebilirsin."

Başımı iki yana sallayarak başka tarafa baktım. "Saçmalıyor-sun."

"Asıl *sen* saçmalıyorsun. Sonuçta bizim dönemden bir çocuk işte. Keanu Reeves değil ya."

Kendi kendime, *Jesse Lerner'la bir konuşabilsem Keanu Reeves umurumda bile olmaz*, diye düşündüm.

"Gidip kendimi tanıtamam, bu delilik," dedim ve sonra tepsimi toplayıp çöp kutusuna doğru ilerledim. Olive de peşimden geldi.

“İyi,” dedi. “Ama acayip nazik bir insandır.”

“Şunu söyleyip durma!” dedim. “Durumu daha da kötüleştiriyor.”

“Onun kaba biri olduğunu söylememi mi istiyorsun?”

“Bilmiyorum!” dedim. “Ne söylemeni istediğimi bilmiyorum.”

“Biraz sinir bozucu oluyorsun,” dedi Olive şaşkınlıkla.

“Biliyorum, tamam mı?” dedim. “Of, sadece... işte. Sana bir paket kurabiye alacağım.”

O zamanlar yetmiş beş sentlik kurabiye paketi sinir bozucu olmaya bir son vermek için yeterliydi. Bankoya doğru ilerledik, elimi cebime attım ve bozukluklarımı saydım.

“Tam bir buçuk varmış,” dedim Olive’in peşinden sıranın en sonuna ilişirken. “İkimize de yeter.” Başımı kaldırdığımda Olive’in gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

“Ne?”

Bakışlarıyla önümü işaret etti.

Jesse Lerner tam önümüzde duruyordu. Siyah bir kot ve Smashing Pumpkins tişörtü vardı üzerinde, ayağındaysa bir çift siyah Converse One Stars.

Ve Carolyn Bean’in elini tutuyordu.

Olive tepkimi ölçmeye çalışarak bana baktı. Ama ben dosdoğru önüme bakarak hiç etkilenmemiş birinin mükemmel bir taklidini yapıyordum.

Sonra Carolyn Bean’ın Jesse’nin elini bırakışını, cebine uzanışını, bir nemeleştirici çıkararak dudaklarına sürüşünü izledim.

Sanki elini tutması yeterince kötü değilmiş gibi bir de o eli bırakmaktan korkmuyordu.

O an kızdan nefret ettim. O ahmak, futbol oynayan, saç bandı takan, Dr.-Pepper-aromalı-nemeleştirici-süren kızımdan nefret ettim.

Jesse benim elimi tutmak istese onu asla ama asla bırakmazdım.

“Hadi gidelim buradan,” dedim Olive’e.

“Aynen,” dedi. “Otomatlardan falan bir şeyler alalım.”

Bozulan moralim ve yanan yüreğimle arkamı dönüp müzik odasının yanındaki otomata doğru ilerledim.

İki Snickers alıp birini Olive'e uzattım. Ben kendiminkini sanki kalbimdeki boşluğu doldurabilecek tek şey oymuş gibi hızla yedim.

"Onu aştım," dedim. "Tamamen aptalca bir hoşlantıydı işte. Ama bitti. Aştım. Cidden."

"Tamam," dedi Olive alttan alta bana gülererek.

"Hayır, cidden," dedim. "Kesinlikle bitti."

"Tabii," dedi Olive bir yandan da kaşlarını birleştirip dudaklarını büzerken.

Sonra arkamdan bir ses geldiğini duydum.

"Emma?"

Döndüğümde müzik odasından Sam'in çıktığını gördüm.

"Ah, selam," dedim.

"Seninle aynı öğle yemeği molasında olduğumuzu bilmiyordum."

Başımınla onayladım. "Öyle."

Saçları biraz karışmıştı ve üzerinde "Bom Dia!" yazan yeşil bir tişört vardı.

"O zaman sanırım birlikte ilk vardiyamız olacak," dedi. "Yarın dükkânda yani."

"Ha," dedim. "Aynen." Salı günü Marie bana sormadan Fiona Apple CD'mi almış beni annemlerin duyabileceği bir noktada ona "tam bir götsün" demeye zorlamıştı. Cezam da dükkânda bir cuma vardiyası olmuştu. Ailemde cezaya bırakma ya da ayrıcalıkları iptal etme gibi uygulamalar yerine daha çok çalışarak kefareti ödemedi vardı. Dükkânda ekstra vardiyalar annemle babamın hem ders verme hem de ücretsiz emekten yararlanma yoluydu. Beni cuma vardiyasına yazmaları, Olive'le de takılamayacağım anlamına geliyordu ve onlar da sinemada bir randevu gecesi yapabiliyordu.

"Yarın mı?" dedi Olive. "Yarın okuldan sonra bizde takılacağız sanıyordum."

* (Por.) Günaydın -çn

“Üzgünüm,” dedim. “Unutmuşum. Çalışmam gerek.”

Zil çaldı ve dünya coğrafyası dersime yollanmam gerektiğini hatırlattı.

“Aa,” dedi Olive. “Gitmem gerek. Kitabımı dolapta bırakmışım.”

Olive beni beklemedi, teklif bile etmedi. Herhangi bir şey zamanında yetişmesine hiçbir şey mâni olamazdı.

Kıpırdamaya pek de niyeti yokmuş gibi duran Sam’e, “Ben de gitsem iyi olacak,” dedim. “Coğrafyadan sınavımız var.”

“Ha, tamam, ben seni tutmayayım,” dedi Sam. “Sadece seni arabayla bırakmamı ister misin diye soracaktım. Yarın. Okuldan sonra dükkâna.”

Şaşkın bir ifadeyle ona baktım. Yani beni şaşırtan söylediği şey değildi tabii. Beni okuldan işe götürecek bir arabaya binmenin basit fiziğini anlıyordum. Ama onun bunu teklif etmesi, hatta teklif etmeyi aklından geçirmesi şaşırtmıştı beni.

“Ehliyetimi yeni aldım ve abimin Camry’si bana kaldı,” dedi. Lisede herkese birilerinden Camry’ler ya da Corolla’lar kalıyordu sanki. “O yüzden düşündüm ki...” Gözlerimin içine baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. “Yani otobüse binmek zorunda değilsin işte.”

Fazlasıyla düşünceliydi ve beni daha doğru dürüst tanı mıyordu bile.

“Tabii,” dedim, “harika olur.”

“Okuldan sonra otoparkta buluşalım mı o zaman?” diye sordu.

“Şahane olur. Teşekkürler. Gerçekten çok incisin.”

“Sorun değil,” dedi. “Yarın görüşürüz.”

Sınıfa gitmek için koridorun sonundaki çift kanatlı kapıya doğru yürürken birden belki de canım kiminle istiyorsa onunla arkadaş olmanın, Marie’nin sevdiği her şeyi reddetmek için bu kadar çaba harcamamanın zamanı gelmiştir diye düşündüm.

Belki de kendim olmanın zamanı gelmişti.